

A FírKA tagjai válaszolnak: Bese Bernadett

Egy szervezet szívet és lelkét talán legjobban úgy ismerhetjük meg, ha alapítóit, vezetőit is megismerjük. A következőkben rövid interjúk keretében bepillantást engedünk egy-egy alapító tag motivációjába, gondolataiba és írói hitvallásába. Ezúttal Bese Bernadett mutatkozik be ebben a rövid kérdezz-felelekben.

1. Mikor kezdtél el az írással foglalkozni?

Írással valamikor az általános iskola 5. osztályában kezdtem, a Harry Potterhez írogattam fanfictionöket. Majd kisebb-nagyobb kihagyásokkal 19 évesen kezdtem el újra az írással foglalkozni.

2. Melyik műfaj áll hozzád a legközelebb?

A legközelebb hozzám a rövidpróza műfaja áll, az utóbbi időben viszont a versírás iránt is elkezdtem érdeklődni.

3. Mi készítetett arra, hogy elkezdj foglalkozni a SZMÍT ifitagozatával?

A pályakezdés nem könnyű, minden segítség jól jöhet egy fiatalnak. Nekem sem volt könnyű az első 2 év, sokszor éreztem úgy, hogy felhagyok az írással, majd mindig történt valami, vagy talákoztam valakivel, aki arra motivált, hogy továbbra is foglalkozzak az irodalommal. Nekik ma is nagyon hálás vagyok. Amikor a SZMÍT munkásságába elkezdtem aktívabban bekapcsolódni, egyre inkább előtérbe kerültek az olyan problémák, mint például az, hogy egyre kevesebb fiatal jelentkezik táborokba, pályázatokra, az egész szervezetnek kevés fiatal tagja van. Valahol magától értetődő volt számomra, hogy lehetőségeimhez mérten próbáljak változtatni ezen a helyzeten.

4. Miért tartod fontosnak, hogy írjanak a fiatalok?

Az írás – hasonlóan más művészeti ágakhoz – elsősorban segíti az önkifejezést, fiatalabb korban az önelfogadást. Az olvasó menedéket, útmutatást, szórakozást talál a szövegekben. Ha nem írnak a fiatalok, akkor rövidesen nem lesznek írók, és végül nem lesz irodalom.

5. Szerinted az írás tanítható?

Szerintem az írásban vannak olyan készségek, feladatok, amik tanulhatók, továbbá hiszek abban, hogy az alkotóközösségek, a mentorprogramok nagyon nagy löketet tudnak adni a szövegeinknek. A helyesírás, a dialógusok írása vagy éppen a címadás szerintem tanulható, továbbá a történetmesélésnek vannak olyan fortélyai, amiket a tapasztalt szerzőktől eltanulhatunk egy-egy műhelymunka alatt. De ami talán még fontosabb, egymástól tanulhatjuk el, hogy hogyan kell irodalmi lapokat megkeresni, megszólítani a szerkesztőséget, hogyan kell felolvasni, olvasókkal találkozni, milyen formában adjuk le a kéziratokat, stb. Ezek mind olyan dolgok, amiket otthon ülve nem igazán tudunk elsajátítani.

6. Melyik irodalmi mű hatott rád a leginkább?

Több olyan könyv is volt a gimnáziumi éveim alatt, amik nagyon nagy hatással voltak rám. Leginkább talán Jane Teller Semmi című kisregénye volt, ami gyökeresen megváltoztatta azt, ahogyan a világot és az abban betöltött szerepemet láttam. Azóta már többször újraolvastam, és mindig egy új réteget sikerült benne felfedeznem. Ez a könyv ráébresztett arra, hogy nem lehetünk nihilisták a világgal szemben, aktívan cselekednünk kell, harcolnunk az álmainkért. Mosolyognunk, nevetnünk és értékelnünk kell minden Földön töltött percünket.

7. Egyre kevesebb a magyar a Felvidéken. Hogyan őrizhető meg, hogy legyen ötven év múlva is valaki, aki magyarul ír és olvas?

Úgy vélem az asszimiláció megállításához vagy legalább lassításához a minőségi szlovákiai magyar irodalom hozzájárulhat. Elsősorban biztosítanunk kell, hogy a tehetséges fiatalok itthon maradjanak és itthon alkossanak. Úgy hiszem ebben a FÍrKA és a SzMÍT kemény munkával eredményeket tud elérni. Ha pedig van egy írói, költői bázisunk, azok olyan minőségi magyar kulturális életet tud biztosítani az iskolákban, rendezvényeken, ami véleményem szerint megtartó erővel tud bírni.